

CONSILIUL LEGISLATIV

Birou permanent al Senatului

Bp. 767. / 28.12.2025

AVIZ
referitor la propunerea legislativă
intitulată - PROIECT DE LEGE privind CODUL
DE PROCEDURĂ ADMINISTRATIVĂ

Analizând propunerea legislativă intitulată - **PROIECT DE LEGE privind CODUL DE PROCEDURĂ ADMINISTRATIVĂ** (b767/23.12.2025), transmisă de Secretarul General al Senatului cu adresa nr. XXXV/7201/30.12.2025 și înregistrată la Consiliul Legislativ cu nr. D1269/31.12.2025,

CONSILIUL LEGISLATIV

În temeiul art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 73/1993, republicată, și al art. 29 alin. (4) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Legislativ,

Avizează negativ propunerea legislativă, pentru următoarele considerente:

1. Prezenta propunere are ca obiect de reglementare adoptarea Codului de procedură administrativă.

Potrivit Expunerii de motive, Codul de procedură administrativă reprezintă „o reformă structurală a administrației românești, menit să garanteze coerență, predictibilitate și eficiență în raporturile dintre stat și cetățean”.

2. Prin conținutul său normativ, propunerea legislativă face parte din categoria legilor organice, fiind incidente prevederile art. 73 alin. (3) din Constituția României, republicată, iar în aplicarea dispozițiilor art. 75 alin. (1) din Constituția României, republicată, prima Cameră sesizată este Senatul pentru prevederile care conțin reglementări în domeniile prevăzute de art. 73 alin. (3) lit. j) și p), precum și de art. 123 alin. (3) din Legea fundamentală și Camera Deputaților pentru dispozițiile care conțin reglementări în domeniile prevăzute de art. 73 alin. (3) lit. k) și o), precum și de art. 117 alin. (3) din Constituție.

Întrucât proiectul conține reglementări în domenii ale legii organice pentru care Legea fundamentală prevede competențe funcționale diferite ale celor două Camere ale Parlamentului, devin incidente prevederile art. 75 alin. (4) și (5) din Constituție.

3. Menționăm că, prin avizul pe care îl emite, Consiliul Legislativ nu se pronunță asupra oportunității soluțiilor legislative preconizate.

4. Cu privire la **Expunerea de motive**, semnalăm, în primul rând, că aceasta nu respectă structura prevăzută la art. 31 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

În al doilea rând, precizăm că din cuprinsul instrumentului de prezentare și motivare nu reiese faptul că soluțiile preconizate au fost precedate de o temeinică fundamentare, nefiind respectate prevederile art. 6 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora *„Proiectul de act normativ trebuie să instituie reguli necesare, suficiente și posibile care să conducă la o cât mai mare stabilitate și eficiență legislativă”, iar „Soluțiile pe care le cuprinde trebuie să fie temeinic fundamentate, luându-se în considerare interesul social, politica legislativă a statului român și cerințele corelării cu ansamblul reglementărilor interne și ale armonizării legislației naționale cu legislația comunitară și cu tratatele internaționale la care România este parte, precum și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului”*.

În acest context, sunt aplicabile considerentele exprimate în **Decizia Curții Constituționale nr. 682/2012**: *„Lipsa unei fundamentări temeinice a actului normativ în discuție determină, [...], încălcarea prevederilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (5) [...]”*.

În plus, din redactarea instrumentului de prezentare și motivare nu rezultă că **elaborarea prezentului proiect a fost precedată**, dată fiind importanța, complexitatea și implicațiile acestuia, **de o activitate de documentare și analiză științifică**, pentru cunoașterea temeinică a realităților economico-sociale care urmează să fie reglementate, concretizată în **prezentarea rezultatelor unor studii de cercetare și includerea unor trimiteri la sursele de informații suplimentare** relevante pentru dezbateră proiectului, așa cum dispune art. 20¹

¹ „(1) Elaborarea proiectelor de acte normative trebuie precedată, în funcție de importanța și complexitatea acestora, de o activitate de documentare și analiză științifică, pentru cunoașterea temeinică a realităților economico-sociale care urmează să fie reglementate, a istoricului legislației din acel domeniu, precum și a reglementărilor similare din legislația străină, în special a țărilor Uniunii Europene.

(3) Rezultatele studiilor de cercetare și referirile la sursele de informații suplimentare relevante pentru dezbateră proiectelor de acte normative trebuie să fie incluse în instrumentul de prezentare și motivare a proiectului de act normativ”.

alin. (1) și (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

5. Așa cum se arată și în Expunerea de motive, actualmente, pe site-ul Ministerului Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației se află în transparență decizională un proiect de Cod de procedură administrativă², diferit de cel analizat, proiect care a fost elaborat de o comisie constituită conform prevederilor art. 27 - 29 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

De asemenea, menționăm că este în vigoare Hotărârea Guvernului nr. 946/2023 privind aprobarea Tezelor prealabile ale proiectului codului de procedură administrativă, cu referire la proiectul aflat în transparență decizională pe site-ul respectivului minister.

În ceea ce privește inițiativa de codificare, apreciem că un cod de procedură administrativă trebuie să se constituie într-o reglementare fundamentală, cu caracter sistemic, care să stabilească regulile generale de funcționare a administrației publice, raporturile acesteia cu cetățenii și garanțiile procedurale aplicabile la nivel național. Prin natura și amploarea sa, un asemenea act normativ depășește sfera unei propuneri legislative individuale, fundamentarea și anvergura unei asemenea reforme de ansamblu presupunând în egală măsură consultarea extinsă a autorităților publice, a mediului academic și a profesioniștilor din domeniu.

Codificarea este, prin excelență, un proces colectiv și interinstituțional, care ar trebui să fie asumat fie de Guvern, fie de un grup larg de parlamentari, în urma unui consens politic și profesional. În caz contrar, poate exista riscul fragmentării, al instabilității legislative și al incoerenței normelor propuse.

6. Unul dintre domeniile reglementate de prezentul proiect îl reprezintă **procedura administrativă digitală** care conține, pe lângă principii și reguli juridice esențiale, și norme cu caracter tehnic și organizatoric, ce sunt susceptibile de o evoluție rapidă și, pe cale de consecință, impun modificări frecvente.

Având în vedere aceste aspecte, se impune, prin urmare, reconsiderarea nivelului de normare: **codul** trebuie să rețină cadrul legal primar (obligația de digitalizare, garanțiile de acces, regulile de principiu privind comunicarea electronică, trasabilitatea și securitatea), iar **detaliile de implementare** (standardele tehnice, cerințele de audit și de jurnalizare, mecanismele informatice etc.) să fie stabilite prin acte

² la adresa de internet <https://www.mdlpa.ro/pages/proiectlegecodadministrati8v21112023>

subsecvente (norme tehnice și metodologice), astfel încât regimul să rămână adaptabil și coerent fără a impune modificări repetate ale legii.

6.1. La art. 73 și 176, se constată utilizarea unor noțiuni diferite pentru același concept: procedura administrativă desfășurată prin mijloace electronice, respectiv procedura administrativă digitalizată. Această lipsă de unitate terminologică poate genera interpretări divergente, cu impact asupra aplicării unitare a regimului procedurii digitale. Prin urmare, se impune uniformizarea în proiect a terminologiei folosite.

6.2. Regula prevăzută la art. 73 alin. (3), care consacră echivalența juridică și forța probantă pentru documentele semnate cu semnătură electronică calificată sau avansată, nu este pe deplin corelată cu regimul prevăzut la art. 75 alin. (1), care admite, pentru anumite documente și comunicări, și utilizarea semnăturii electronice simple. Se impune clarificarea raportului dintre cele două dispoziții pentru a asigura coerența și aplicare unitară a normei.

6.3. În materia digitalizării procedurii administrative, se constată o fragmentare pronunțată și un paralelism normativ, în condițiile în care aceleași instituții și obligații de regim (platforme digitale, semnătură, termene, incluziune digitală) sunt reglementate în trei blocuri normative distincte: art. 74 - 77, art. 177 - 181 și, din nou, în dispozițiile finale speciale prevăzute la art. 700 și 702. Această tehnică legislativă este problematică nu doar prin repetare, ci și prin faptul că regulile nu sunt perfect suprapuse, ceea ce poate conduce la incertitudine asupra normei aplicabile, precum și la aplicare neunitară.

În concret, apar diferențe de conținut relevante, care ar necesita comasarea ori corelarea expresă: platforme digitale la art. 74, 177 și 700, semnătură electronică la art. 75, 178 și 179, termene la art. 76 și 180, precum și incluziune digitală la art. 77, 181 și 702. Prin urmare, este necesară unificarea reglementării într-un singur nucleu normativ, cu trimiteri punctuale acolo unde există particularități.

6.4. Sintagma „monitorizarea în timp real a stadiului soluționării”, utilizată la art. 74 alin. (1) lit. b), este susceptibilă de interpretări nerealiste și dificil de operaționalizat uniform, întrucât poate fi înțeleasă ca obligație de actualizare continuă a fiecărui pas procedural, indiferent de complexitatea procedurii și de arhitectura sistemelor informatice. În această formă, norma riscă să genereze neconformare structurală, motiv pentru care este necesară reformularea obligației, fără a impune un nivel tehnic excesiv.

Dispoziția de la **alin. (2) lit. c)**, care presupune interoperabilitatea platformelor cu „alte sisteme publice și private”, este formulată prea larg și poate fi interpretată ca o obligație de compatibilitate cu orice soluție privată, ceea ce este nerealist și dificil de aplicat unitar, inclusiv din perspectiva securității cibernetice, controlului datelor și costurilor de integrare. Se impune delimitarea obligației, astfel încât interoperabilitatea să vizeze sistemele necesare pentru exercitarea competențelor publice.

Regula de la **alin. (3)**, potrivit căreia autoritățile pot utiliza **infrastructura Sistemului Informatic Național de Interacțiune Digitală (SINID)**, fără a fi exonerate însă de obligațiile prevăzute la **alin. (1) și (2)** referitoare la **platformele electronice proprii sau comune**, este susceptibilă să genereze neclaritate în materie de responsabilitate. În practică, utilizarea unei infrastructuri digitale gestionate extern presupune o distribuție a atribuțiilor, iar menținerea în sarcina autorității a tuturor obligațiilor din **alin. (1) și (2)**, fără o delimitare minimă, poate conduce fie la imposibilitatea de conformare reală, fie la o răspundere formală pentru aspecte care țin, de fapt, de operatorul infrastructurii SINID.

6.5. Trimiterea din art. 75 alin. (2) lit. d) la „portofelul european de identitate digitală, odată operațional” este, în forma actuală, discutabilă din perspectiva clarității și aplicabilității normei, întrucât introduce un mijloc de identificare digitală care nu are, la acest moment, o funcționare efectivă și nici un calendar cert de operaționalizare la nivel național. Norma riscă astfel să fie lipsită de efect practic sau să genereze confuzii în aplicare.

7. În domeniul petițiilor, proiectul este deficitar sub mai multe aspecte, dintre care semnalăm următoarele:

7.1. La art. 91 alin. (2) lit. d), proiectul condiționează valabilitatea petiției de indicarea datei transmiterii și, după caz, a semnăturii olografe sau semnăturii electronice calificate. Redactarea actuală generează un risc de practică administrativă restrictivă, în sensul tratării ca nevalide a petițiilor nedatate de petent ori a petițiilor electronice nesemnate cu semnătură electronică calificată sau al instituirii unei exigențe formale de semnătură olografă în cazul petițiilor în format fizic, deși semnătura nu constituie în acest caz o garanție reală de autenticitate, în timp ce funcția esențială în materia petițiilor este identificarea petentului și posibilitatea comunicării răspunsului.

În regimul actual al Ordonanței Guvernului nr. 27/2002 privind activitatea de reglementare a petițiilor, exercitarea dreptului de petiționare

este concepută într-o manieră accesibilă, inclusiv prin poștă electronică, iar nesoluționarea petiției intervine în principal în cazul anonimatului sau al lipsei datelor de identificare, nu în situația lipsei semnăturii sau a datării petiției. Propunem, așadar, eliminarea acestor cerințe, pentru a evita restrângerea nejustificată a dreptului de petiționare.

7.2. Regimul petițiilor anonime este reglementat printr-un set de dispoziții care, în forma actuală, sunt necorelate și pot genera obligații contradictorii pentru autoritățile publice. Astfel, **art. 91 alin. (3)** stabilește că **petițiile anonime sau cele cu elemente de identificare insuficiente sau neclare „se clasează, fără a fi înregistrate în registrul de evidență a petițiilor”, art. 93 alin. (1)** prevede, în termeni generali, că „toate petițiile primite (...) se înregistrează în registrul de evidență a petițiilor”, în vreme ce **art. 100 alin. (3)** dispune că **rezoluția de clasare „se menționează în registrul de evidență a petițiilor”,** ceea ce presupune existența unei înregistrări sau poziții în registru.

În plus, **art. 93 alin. (6)** asociază răspunderea disciplinară cu **refuzul nejustificat de a înregistra o petiție**, ceea ce poate intra în contradicție cu obligația de neînregistrare a petițiilor anonime sau cu elemente de identificare insuficiente sau neclare.

Se impune, prin urmare, corelarea și clarificarea dispozițiilor menționate, prin stabilirea explicită a opțiunii legislative: fie registrul de evidență a petițiilor cuprinde numai petițiile identificabile, iar pentru cele anonime se instituie o evidență separată (cu scop de trasabilitate internă), fie petițiile anonime se înscriu în registru, fără a declanșa obligația de analiză pe fond și de răspuns.

7.3. La **art. 98 alin. (5), lit. a) și b)** pornesc de la aceeași premisă - petiții nesoluționate în termenul legal - însă o exprimă diferit și folosesc praguri distincte, fără a construi o regulă comună clară. Pentru coerență și aplicare unitară, se impune restructurarea alin. (5) alin. a) și b) prin consacrarea unei reguli unice privind abaterea disciplinară ce constă în nesoluționarea în termenul legal a petițiilor.

7.4. Reglementarea redirectionării petițiilor către autoritatea competentă este realizată în mod repetitiv prin **art. 92 alin. (4), art. 95 alin. (1) și art. 99 alin. (1) și (2)**, fiind de natură să reglementeze un paralelism normativ asupra aceleiași instituții juridice, dar cu standarde diferite (de exemplu, de îndată *versus* termen determinat). Se impune sistematizarea soluției prin consacrarea unei norme unice de bază privind redirectionarea petițiilor, cu un reper temporal clar.

7.5. În ceea ce privește soluția de la **art. 100 alin. (1)**, care permite clasarea fără răspuns a petițiilor atunci când acestea sunt apreciate ca neintrând în sfera atribuțiilor niciunei instituții publice, considerăm că soluția normativă ridică probleme din perspectiva dreptului de petiționare. Chiar dacă, în astfel de situații, autoritatea sau instituția publică nu poate proceda la redirectionare, petentul trebuie totuși informat cu privire la soluția de clasare și la motivul acesteia. Prin urmare, este necesară reconsiderarea soluției de „clasare fără răspuns”, prin instituirea expresă a obligației de informare a petentului, pentru a evita golirea de conținut a dreptului de petiționare.

Dispozițiile de la **alin. (4) și (5)** instituie o ipoteză distinctă de clasare a petițiilor prin raportare la „lipsa discernământului” ori la „tulburări psihice grave”, cu implicarea unor mecanisme instituționale interne și cu posibilitatea sesizării serviciilor de asistență socială. Considerăm că o astfel de reglementare este, la rândul ei, problematică, deoarece depășește cadrul de competență și rolul autorităților și instituțiilor publice în evaluarea stării psihice a petentului și introduce un risc de stigmatizare a petentului.

În același timp, finalitatea practică urmărită - gestionarea petițiilor care nu pot fi soluționate - este deja acoperită de condițiile generale de validitate ale petiției, în special cerința existenței unui obiect determinabil, prevăzută la **art. 91 alin. (2) lit. c)**. În practică, petițiile provenite de la persoane aflate în astfel de situații ridică dificultăți nu din cauza stării petentului, ci a faptului că, prin conținutul lor, nu permit determinarea obiectului sesizării. Prin urmare, propunem reconsiderarea soluției legislative, în sensul eliminării normelor respective și al gestionării acestor petiții exclusiv prin aplicarea condițiilor generale de validitate.

8. În ceea ce privește **Partea a IV-a, referitoare la accesul la informații de interes public**, se constată că aceasta conține numeroase norme cu caracter tehnic, organizatoric și de procedură internă, care nu sunt specifice nivelului legislației primare și intră în zona tipică a normelor metodologice. În regimul juridic actual, Legea nr. 544/2001 stabilește cadrul juridic al dreptului de acces la informațiile de interes public și excepțiile de la exercitarea acestui drept, în vreme ce implementarea este realizată prin norme metodologice de aplicare a legii, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 123/2002.

În consecință, se recomandă ca **Partea a IV-a** să fie reconsiderată astfel încât codul să păstreze exclusiv nucleul normativ primar, în vreme ce norme de detaliu - precum cele referitoare la registre, modele,

standarde tehnice, cerințe operaționale de publicare și raportare, arhitectură IT etc. - să fie reglementate printr-un act subsecvent, în linia tehnicii deja consacrate prin Hotărârea Guvernului nr. 123/2002.

Pe de altă parte, din analiza dispozițiilor Părții a IV-a, pentru considerentele pe care le vom arăta în continuare, există riscul ca noua reglementare să reprezinte un regres față de standardul de transparență consolidat de Legea nr. 544/2001, prin diminuarea clarității și a garanțiilor efective ale dreptului de acces. Având în vedere că dreptul la informație are rang constituțional - art. 31 din Legea fundamentală - este necesar ca proiectul să fie reconsiderat astfel încât să mențină cel puțin nivelul minim de protecție și de previzibilitate asigurat de Legea nr. 544/2001.

8.1. La art. 108 alin. (4), semnalăm că includerea în sfera reglementării a **persoanelor juridice de drept privat** pe criteriul general al **desfășurării de activități de interes public**, chiar și în ipoteza în care acestea **nu administrează resurse publice**, este susceptibilă să conducă la o extindere a obligațiilor de transparență informațională către sectorul privat, care nu este clar determinată și care prezintă risc de afectare disproporționată a intereselor legitime private (secret comercial, confidențialitate).

8.2. La art. 110 alin. (1) lit. b), menționarea **apărării integrității instituționale** ca temei pentru limitarea accesului la informații nu este suficient determinată normativ, fiind susceptibilă să devină, în practică, un motiv general de refuz. Întrucât regimul excepțiilor trebuie să fie formulat strict și previzibil, se impune reconsiderarea normei, pentru a evita restrângerea nejustificată a dreptului de acces la informații de interes public.

8.3. La art. 111 alin. (1), descrierea sferei **informațiilor de interes public** este formulată într-o manieră care poate fi interpretată mai restrictiv decât soluția consacrată de Legea nr. 544/2001 - care este centrată pe orice informație ce privește sau rezultă din activitatea autorităților și instituțiilor publice, indiferent de suport - ceea ce poate genera incertitudini în aplicare și practici neunitare. Având în vedere că definiția din Legea nr. 544/2001 este deja consacrată de practica administrativă și contencioasă și constituie un reper de previzibilitate pentru aplicarea dreptului de acces la informații de interes public, propunem păstrarea acesteia, prin preluarea ei ca definiție de bază.

8.4. La art. 112 alin. (1), pentru a evita restrângerea nejustificată a accesului la informațiile de interes public, în condițiile în care reglementarea actuală conține deja o soluție consacrată și aplicată în

practică pentru delimitarea transparenței față de viața privată - în special art. 14 alin. (1), care prevede că datele personale pot deveni informații de interes public numai în măsura în care afectează capacitatea de exercitare a unei funcții publice - apreciem că se impune corelarea expresă a soluției propuse cu această regulă.

8.5. La art. 116 alin. (3), calificarea ca abatere administrativă a **formulării ambigue a răspunsului** are un caracter vag și poate conduce la aplicări neunitare ale normei, întrucât caracterul ambiguu al răspunsului este dificil de evaluat obiectiv. Se impune circumscrierea răspunderii la încălcări clar verificabile, pentru a evita aplicarea sancțiunilor disciplinare unor simple imperfecțiuni de redactare.

8.6. La art. 117 alin. (2), sancționarea ca abatere administrativă a nerespectării obligațiilor de la **alin. (1)** ridică o problemă de imputabilitate, întrucât obligațiile sunt formulate ca aparținând autorității sau instituției publice, nu unei persoane determinate. În consecință, nu este clar cui i se aplică sancțiunea și în ce condiții. Prin urmare, se impune clarificarea subiectului răspunderii disciplinare și diferențierea între obligațiile organizatorice, care trebuie tratate preponderent prin măsuri corective, și nerespectarea normelor aplicabile, susceptibilă să afecteze direct dreptul solicitantului.

8.7. La art. 118 lit. c), regimul cererii verbale, care presupune consemnarea într-un formular și înregistrarea acesteia, poate conduce la un formalism excesiv și la îngreunarea accesului rapid la informații simple, în situațiile în care informația este disponibilă și poate fi comunicată imediat. Se impune clarificarea soluției normative, în sensul că solicitările verbale ar trebui să poată fi soluționate pe loc, fără declanșarea integrală a fluxului de înregistrare prevăzut la **art. 119**, urmând ca formalizarea - consemnarea și înregistrarea petiției - să fie rezervată cazurilor în care informația nu poate fi furnizată imediat sau solicitarea necesită verificări ori documentare.

8.8. La art. 121 alin. (1), dispoziția potrivit căreia termenul de soluționare începe să curgă de la primirea cererii de către autoritatea competentă este corectă ca mecanism de calcul, însă, în absența unui termen determinat pentru redirectionare de către autoritatea inițial sesizată, creează riscul unei situații în care cererea poate rămâne pe un termen nedeterminat la autoritatea necompetentă, fără consecințe juridice clare. Se impune completarea reglementării prin stabilirea expresă a termenului de redirectionare, cu informarea solicitantului, astfel încât mecanismul prevăzut la **art. 121 alin. (1)** să nu devină, în

practică, un instrument de întârziere a exercitării dreptului de acces la informații de interes public.

8.9. Din economia **Capitolului IV**, referitor la „**Excepții și informații protejate**”, nu rezultă o garanție echivalentă cu cea prevăzută la art. 13 din Legea nr. 544/2001, care consacră regula potrivit căreia informațiile care favorizează sau ascund încălcarea legii de către o autoritate sau o instituție publică nu pot fi incluse în categoria informațiilor clasificate și constituie informații de interes public.

În contextul în care proiectul reconfigurează integral regimul accesului la informații de interes public, prin abrogarea Legii nr. 544/2001, absența unei asemenea soluții normative creează riscul ca excepțiile de la **art. 124 - 125** să fie invocate extensiv în practică, inclusiv în situații în care interesul public pentru transparență este major, în cazul unor nereguli, disfuncționalități sau al utilizării neadecvate a resurselor publice. Prin urmare, recomandăm preluarea explicită a unei reguli de principiu în sensul art. 13 din Legea nr. 544/2001, pentru a garanta asigurarea transparenței în gestionarea informațiilor publice.

8.10. Prin abrogarea Legii nr. 544/2001, dispozițiile **art. 124 alin. (1)** devin norma-cadru pentru excepțiile de la liberul acces la informațiile de interes public. Or, forma actuală nu este suficient corelată cu tipul de excepții consacrate de art. 12 alin. (1) din Legea nr. 544/2001, care enumeră distinct mai multe ipoteze. Recomandăm, prin urmare, armonizarea cu soluțiile art. 12 din Legea nr. 544/2001, pentru a asigura previzibilitate și continuitate în aplicare.

8.11. Dispoziția de la **art. 125 alin. (3) lit. c)**, care include printre informațiile protejate pe cele acoperite de „clauzele de confidențialitate prevăzute (...) de contracte”, în contextul unui interes economic legitim, este susceptibilă să genereze o protecție excesivă a confidențialității contractuale. În forma actuală, norma poate fi interpretată în sensul că simpla existență a unei clauze de confidențialitate ar putea constitui, prin ea însăși, temei de restrângere a accesului la informații de interes public, ceea ce ar permite, în practică, extinderea convențională a excepțiilor de la transparență prevăzute de lege.

Se impune clarificarea expresă a soluției normative, astfel încât contractul nu poate crea o excepție proprie de la accesul la informațiile de interes public, iar confidențialitatea poate fi opusă doar în măsura în care informația se încadrează într-o categorie de protecție prevăzută de lege.

8.12. Dispozițiile **art. 127** definesc noțiunea de **refuz neconform** prin criterii largi și subiective - ambiguu, incomplet, nesusținut juridic - și

asociază acestei calificări consecințe juridice formulate „după caz”, fără a rezulta suficient de clar mecanismul procedural de aplicare. Se impune clarificarea conduitei sancționate, a autorității competente și a procedurii aplicabile, precum și delimitarea raportului dintre **art. 127** și celelalte mecanisme de contestare și sancționare din cuprinsul codului, pentru a asigura previzibilitatea și aplicarea unitară a normei.

8.13. Normele preconizate pentru **art. 130 alin. (3)**, **art. 132 alin. (2)** și **art. 133 alin. (1) - (3)** instituie o serie de consecințe pentru nepublicarea sau neactualizarea informațiilor de interes public, însă într-o manieră fragmentată și parțial redundantă, cu formule generale precum „abatere administrativă”, „abatere administrativă gravă”, „răspundere disciplinară sau patrimonială”, „direct și personal responsabil”, care nu sunt suficient corelate între ele și nu determină clar conduita sancționată, subiectul concret al răspunderii, procedura de constatare și sancționare și criteriile de individualizare.

În această formă, regimul riscă fie să fie aplicat neunitar, inclusiv prin atribuirea automată a unei răspunderi „personale” pentru obligații care se execută, în mod real, prin fluxuri și structuri instituționale. Ca atare, se impune sistematizarea și precizarea regimului juridic, pentru a asigura previzibilitatea și aplicarea uniformă a normelor respective.

8.14. Prin abrogarea Legii nr. 544/2001, dispozițiile **art. 128 - 131** devin cadrul principal al publicării „proactive” a informațiilor de interes public. Or, deși proiectul prevede o listă de informații publicate din oficiu (**art. 129**) și reguli de actualizare și format (**art. 130 și 131**), nu rezultă o preluare clară a unor instrumente consacrate de art. 5 din Legea nr. 544/2001, în special buletinul informativ actualizat periodic - art. 5 alin. (2), raportul de activitate cu regim de publicitate specific - art. 5 alin. (3), precum și anumite liste privind documentele de interes public - art. 5 alin. (1) lit. g) și h).

Prin urmare, există risc de discontinuitate în practică și de interpretări divergente privind obligațiile efective ale autorităților și instituțiilor publice. De aceea, recomandăm completarea **art. 128 - 131** cu reperele structurale ale art. 5 din Legea nr. 544/2001, pentru a asigura continuitate și previzibilitate în aplicare.

8.15. La **art. 135 alin. (4)**, care stabilește soluționarea plângerii în 15 zile lucrătoare de la înregistrare, ceea ce poate avea drept consecință prelungirea semnificativă a duratei efective a remediului administrativ, semnalăm că în Legea nr. 544/2001, la art. 21 alin. (3), termenul de transmitere a răspunsului la reclamație este de 15 zile, fără calificarea ca „lucrătoare”, logica actualului regim juridic fiind aceea de celeritate.

8.16. Art. 136 alin. (1) trimite generic la prevederile privind contenciosul din cod, fără a păstra unele norme procedurale pe care Legea nr. 544/2001 le formulează explicit, respectiv instanța competentă (tribunalul, prin secția de contencios administrativ), precum și scutirea de taxă de timbru. Prin urmare, recomandăm menținerea în proiect a unor garanții similare celor din art. 22 din Legea nr. 544/2001.

8.17. Dispoziția de la art. 142 alin. (4) instituie răspunderea disciplinară într-o formulare insuficient determinată, întrucât folosește noțiunea de „modificare semnificativă”, fără criterii minimale de determinare. În același timp, există o necorelare între subiectul obligației și subiectul sancțiunii. Astfel, obligațiile de publicare și actualizare a informațiilor de interes public revin autorității sau instituției publice, însă sancțiunea vizează personalul, fără însă a determina clar cine este persoana responsabilă, în ce condiții și potrivit cărei proceduri se individualizează gradul de vinovăție. Se impune, prin urmare, reformularea normei, astfel încât sancțiunea să fie previzibilă și proporțională.

Alin. (5) extinde și mai mult zona de incertitudine - actualizarea parțială, disfuncționalitățile persistente sau inaccesibilitatea informațiilor fiind considerate forme de obstrucționare - ceea ce poate conduce la aplicarea de sancțiuni în cazul unor situații tehnice care nu sunt neapărat imputabile: căderi de infrastructură, indisponibilitatea furnizorului, atacuri cibernetice etc.

9. Deși Capitolul VIII este intitulat „Participarea publicului prin mijloace digitale și moderne”, dispozițiile art. 176 - 181 reglementează preponderent elemente generale ale procedurii administrative digitalizate: platforme digitale, semnătură electronică, autentificare, comunicări și termene, incluziune, ceea ce creează o problemă de sistematizare și de claritate a obiectului capitolului. Se impune fie reîncadrarea acestor dispoziții în capitolul dedicat procedurii digitale, cu păstrarea în Capitolul VIII doar a regulilor specifice participării publicului, fie reformularea titlului și a structurii capitolului pentru a reflecta conținutul real.

9.1. La art. 178 alin. (3), norma instituie o sancțiune - nulitatea refuzului și răspunderea instituțională - într-o formulare insuficient determinată, care poate genera dificultăți de aplicare. Nu rezultă clar ce tip de refuz este vizat, cine constată „nulitatea” și care sunt efectele juridice, respectiv ce formă de răspundere este incidentă și în ce condiții. Ca atare, se impune clarificarea acestor elemente.

9.2. La **art. 698 alin. (2)**, semnalăm că norma nu prevede categoria actului juridic prin care se aprobă Planul național de digitalizare a procedurilor administrative.

9.3. Dispozițiile de la **art. 698 alin. (5)**, **art. 699 alin. (5)**, **art. 700 alin. (4)** și **art. 702 alin. (4)** configurează un regim sancționator și de răspundere într-o manieră insuficient determinată, cu efecte negative asupra previzibilității și aplicării unitare. În forma actuală, normele utilizează formule generale - răspundere administrativă, abatere administrativă gravă, răspundere instituțională, autorități publice responsabile - fără a clarifica elemente esențiale: subiectul concret al răspunderii, cerințele de angajare a răspunderii, procedura de constatare și sancționare, precum și corelarea cu regimurile generale aplicabile (disciplinar, contravențional, patrimonial).

În lipsa acestor precizări, regimul riscă să fie inoperabil, din cauza imposibilității de individualizare sau, după caz, aplicat neunitar. Se impune, prin urmare, precizarea și sistematizarea acestor dispoziții, prin definirea clară a abaterilor, indicarea expresă a subiectului răspunderii și a procedurii aplicabile, precum și diferențierea între răspunderea instituției și răspunderea persoanelor.

9.4. Regimul instituit de **art. 699** (interoperabilitatea sistemelor informatice) și de **art. 700 alin. (2) lit. d)** (platformă națională cu rol de interconectare cu registrele naționale și bazele de date ale instituțiilor publice) riscă să creeze paralelism și chiar dublare instituțională în raport cu cadrul legislativ deja existent, respectiv **Legea nr. 242/2022** privind schimbul de date între sisteme informatice și crearea Platformei naționale de interoperabilitate. Așadar, se impune clarificarea raportului dintre **art. 699 și 700** și **Legea nr. 242/2022**, eventual prin delimitarea rolului platformei prevăzute de cod față de Platforma națională de interoperabilitate.

La **art. 699 alin. (1)**, trimiterea la actul normativ se va realiza corect sub forma „**Legea nr. 242/2022 privind schimbul de date între sisteme informatice și crearea Platformei naționale de interoperabilitate**”.

9.5. Dispozițiile de la **art. 699 alin. (4)** (raport anual privind interoperabilitatea) și **art. 701 alin. (2) – (3)** (raport anual privind digitalizarea) instituie două obligații de raportare anuală care se suprapun parțial și pot genera, în practică, fluxuri paralele de raportare, cu dublarea sarcinilor administrative și cu risc de indicatori necorelați. Pentru asigurarea coerenței, recomandăm integrarea celor două obligații, prin comasare într-un singur raport anual, cu capitole distincte.

10. În ceea ce privește **răspunderea administrativă**, semnalăm că dispozițiile privind „tipologia răspunderii administrative” din cuprinsul **art. 353**, chiar dacă, potrivit **alin. (2)**, vizează numai reglementarea din prezentul cod, nu au în vedere faptul că respectivele norme sunt norme de drept substanțial, și nu norme procedurale. Mai mult decât atât, potrivit **art. 693** din proiect, dispozițiile din Codul administrativ referitoare la răspunderea administrativă urmează a fi abrogate.

Prin urmare, se va ajunge la situația în care tipurile de răspundere administrativă și regulile aplicabile vor fi prevăzute în cuprinsul Codului de procedură administrativă, și nu, cum ar fi corect, în cadrul Codului administrativ.

În plus, normele subsecvente **art. 353** stabilesc reguli generale referitoare la „răspunderea administrativă”, fără a se înțelege cum ar putea fi aplicate acestea în raport cu normele specifice fiecărui tip de răspundere administrativă la care se referă **art. 353** și care sunt dezvoltate în cuprinsul unor capitole distincte.

Referitor la reglementarea **răspunderii contravenționale**, definită la **art. 353 alin. (2) lit. a)** și detaliată în cuprinsul **art. 389 - 397**, distinct de faptul că dispozițiile referitoare la acest tip de răspundere nu reprezintă „norme de procedură administrativă”, precizăm că proiectul cuprinde prevederi necorelate între ele, care nu îndeplinesc cerințele de claritate, previzibilitate și accesibilitate, fiind imposibil de aplicat în practică.

Mai mult decât atât, normele preconizate cuprind dispoziții necorelate și contradictorii referitoare la raportul cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 - reglementarea-cadru în materia contravențiilor.

Astfel cum rezultă din dispozițiile **art. 389**, prin proiect se creează o categorie *sui-generis* de contravenții, denumite „contravenții administrative”, cărora li se aplică un regim juridic distinct de cel consacrat prin Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, ale cărei dispoziții rămân totuși aplicabile în completare, potrivit **art. 396 alin. (1)** din proiect.

O astfel de fragmentare a regimului răspunderii contravenționale ar conduce la apariția unor conflicte între norme aflate în vigoare pentru care stabilirea raportului dintre „legea generală” și „legea specială” va fi dificilă.

Mai mult decât atât, însăși reglementarea cu caracter general a contravențiilor administrative din cuprinsul proiectului este lipsită de

claritate, cu dispoziții necorelate între ele sau care cuprind soluții legislative cel puțin discutabile.

Privită în ansamblu, reglementarea propusă prin proiect este neclară și lipsită de previzibilitate, fiind de natură să contravină dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție în componenta sa referitoare la calitatea legii.

În acest sens, semnalăm următoarele:

10.1. Definiția răspunderii contravenționale din cuprinsul art. 353 alin. (2) lit. a) se referă la „încălcarea dispozițiilor administrative cu caracter normativ sau individual”, fără a se ține seama de faptul că faptele care constituie contravenție pot fi săvârșite și prin încălcarea dispozițiilor actelor normative cu putere de lege.

10.2. Formularea generică a criteriilor de delimitare a sferei „contravențiilor administrative” din cuprinsul art. 389 alin. (2) lit. a) - d) este de natură să conducă la dificultăți în calificarea faptelor și la aprecierea legalității stabilirii acestui tip de contravenții în actele normative cu forță juridică inferioară legii.

10.3. În ceea ce privește sfera actelor normative prin care se pot stabili contravenții administrative, soluția legislativă din cuprinsul art. 390 alin. (1) este criticabilă sub aspectul includerii în enumerare a „ordinelor de ministru” și a „regulamentelor interne cu caracter normativ”.

Este adevărat că normele din proiect instituie o reglementare specială în raport cu Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 și, cel puțin teoretic, ar fi posibilă derogarea de la dispozițiile acesteia sub aspectul sferei actelor normative prin care se pot stabili și sancționa contravenții, însă trebuie subliniat că soluția legislativă preconizată trebuie să cuprindă garanții care să asigure respectarea principiului legalității.

În acest sens, precizăm că una dintre cerințele care trebuie îndeplinite este aceea a accesibilității reglementării.

Așa cum a subliniat Curtea Constituțională în jurisprudența sa constantă, *„accesibilitatea, din punct de vedere formal, are în vedere aducerea la cunoștința publică a actelor normative de rang infraconstituțional și intrarea în vigoare a acestora, care se realizează prin publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I” (Decizia nr. 158/2024, par. 23).*

Or, dacă în ceea ce privește „ordinele de ministru” cu caracter normativ sunt incidente dispozițiile art. 11 din Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în ceea ce privește „regulamentele interne” cu caracter normativ, nu există nicio

prevedere care să prevadă necesitatea publicării acestora în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pe de altă parte, referirea la „ordinele de ministru” pare a fi restrictivă, întrucât reglementarea aspectelor din cuprinsul **art. 389 alin. (2)** ar putea fi realizată și prin acte normative ale autorităților administrative autonome.

10.4. Potrivit **art. 390 alin. (2) lit. d)**, actele normative prin care se stabilesc și se sancționează contravențiile administrative trebuie să cuprindă în mod obligatoriu procedura de contestare și a termenului de exercitare a plângerii contravenționale.

Precizăm însă că procedura de contestare și termenul de exercitare a plângerii contravenționale sunt stabilite chiar prin prezentul proiect, în cuprinsul **art. 394**, astfel încât prevederea lor în fiecare dintre actele normative speciale devine redundantă, fiind de natură să nege însăși necesitatea instituirii unei reglementări generale în materie.

10.5. Soluția legislativă din cuprinsul **art. 390 alin. (3)**, potrivit căreia în lipsa unor reglementări speciale, dispozițiile prezentului cod și cele ale Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 se aplică în mod corespunzător este incorectă, întrucât cele două acte normative nu pot fi aplicate simultan, ci ținând seama de regulile aplicabile în ceea ce privește raportul dintre reglementarea generală și reglementarea specială.

10.6. La **art. 391 alin. (1)**, prevederea referitoare la desemnarea agenților constatatori prin „acte normative sau administrative” se bazează pe o confuzie între stabilirea categoriilor de persoane care pot fi agenți constatatori și desemnarea efectivă a agenților constatatori, reglementarea fiind astfel lipsită de precizie normativă.

10.7. Reglementarea sancțiunilor contravenționale specifice, prevăzută la **art. 392 alin. (2)**, este incompletă, întrucât acestea sunt doar enumerate, fără a se preciza regimul juridic aplicabil fiecăreia dintre ele și fără a se preciza că, întrucât sunt sancțiuni principale, acestea nu pot fi aplicate simultan pentru aceeași faptă.

În plus, în ceea ce privește amenda administrativă, nu sunt indicate limitele minime și maxime generale. Precizăm că dispozițiile privind limitele generale ale amenzii fac parte din cuprinsul Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, întrucât respectivele norme au în vedere „amenda contravențională”, și nu „amenda administrativă”.

10.8. La **art. 329 alin. (5) lit. b)**, reglementarea sancțiunii complementare este lipsită de precizie normativă, întrucât nu se înțelege care sunt situațiile vizate prin trimiterea la „raportările anuale de conformitate”.

Pe de altă parte, în ceea ce privește norma din cuprinsul **lit. c)**, precizăm că sesizarea autorităților competente pentru aplicarea unor „măsuri suplimentare” prevăzute de lege este o obligație a autorităților de control, și nu poate fi calificată drept sancțiune complementară.

10.9. La **art. 393**, normele din cuprinsul alineatelor nu sunt corelate, întrucât enumerarea referitoare la mențiunile obligatorii ale procesului-verbal nu cuprinde și datele de identificare ale persoanei responsabile, prevăzute însă la alin. (1).

Cu privire la acest aspect, precizăm că reglementarea este incompletă, întrucât nu se precizează care anume sunt respectivele date de identificare.

10.10. La **art. 394 alin. (2)**, norma este imposibil de aplicat în practică, întrucât, în loc să stabilească în mod expres instanța competentă să soluționeze plângerea contravențională, textul cuprinde o trimitere generică la dispozițiile Codului de procedură civilă, ceea ce face imposibilă stabilirea cu precizie a respectivei instanțe.

Avem în vedere faptul că, în mod evident, nicio dispoziție din cuprinsul Codului de procedură civilă nu stabilește instanța competentă să soluționeze plângerile împotriva „contravențiilor administrative”, categorie de fapte instituită prin prezentul proiect.

10.11. În ceea ce privește reglementarea prescripției răspunderii contravenționale din cuprinsul **art. 397**, întrucât, potrivit **alin. (1)**, aceasta are în vedere „faptele ce constituie încălcări ale prezentului cod”, rezultă că nu poate fi aplicată în practică, întrucât proiectul nu cuprinde dispoziții de stabilire a unor contravenții pentru nerespectarea unor obligații prevăzute de cod.

În măsura în care s-ar fi avut în vedere prescripția răspunderii contravenționale pentru contravențiile administrative, textul ar fi trebuit să o prevadă în mod expres.

10.12. Reglementarea executării sancțiunilor contravenționale, alături de cele disciplinare, în cuprinsul **art. 421 - 424**, este necorelată cu dispozițiile **art. 396** din proiect, potrivit cărora referitor la aceste aspecte privind regimul contravențiilor administrative sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001.

10.13. La **art. 446 alin. (6)**, textul este neclar sub aspectul utilizării noțiunilor de „contravenții grave” și „prejudicii materiale semnificative”, care nu sunt definite în cuprinsul proiectului.

10.14. La **art. 498 alin. (2) lit. h)**, precizăm că nu se înțelege care ar putea fi cererile privind „constatarea contravențiilor de competența autorităților județene sau deconcentrate” și nici cum s-ar putea aplica

de către tribunal, în calitate de instanță competentă, „măsuri administrative subsecvente”, așa cum rezultă din text.

Precizăm că aplicarea sancțiunilor contravenționale se face de către agenți constatatori prevăzuți de lege, instanța de judecată fiind competentă să soluționeze plângerea împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor și de aplicare a sancțiunii.

11. Cu privire la Partea a VII-a „Proceduri administrative sectoriale”, Capitolul IV - Procedura în achiziții publice, semnalăm, în primul rând, că la **titlul Capitolului IV**, sintagma *„Procedura în achiziții publice”* este **improprie** domeniului analizat. Precizăm că expresia consacrată în materie este **„procedură de atribuire”**, care poate diferi în funcție de context. Se impune, prin urmare, revederea și reformularea acesteia, în funcție de intenția de reglementare.

Mai mult decât atât, subliniem că intervențiile preconizate pentru **Capitolul IV** sunt susceptibile de a constitui o **încălcare a obligațiilor României, ca stat membru al Uniunii Europene în ceea ce privește transpunerea actelor europene aplicabile în domeniul achizițiilor publice**, și, totodată afectează **stabilitatea și eficiența** legislativă, contrar dispozițiilor art. 6 alin. (1) prima teză din Legea nr. 24/2000, cu modificările și completările ulterioare, pentru următoarele motive:

11.1 La art. 292 alin. (1), inițiatorii au în vedere stabilirea unor principii care să „gverneze” procedura de atribuire a contractelor de achiziție publică.

Precizăm că, în acest domeniu, Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice, cu modificările și completările ulterioare, stabilește, la **art. 2 alin. (2)**, **principiile care stau la baza atribuirii contractelor de achiziție publică și a organizării concursurilor de soluții**³.

Subliniem că aceste principii sunt rezultatul **transpunerii integrale** în legislația națională a dispozițiilor **art. 18 alin. (1)** din Directiva 2014/24/UE privind achizițiile publice și de abrogare a Directivei 2004/18/CE, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOUE), seria L, nr. 94 din 28 martie 2014, care prevăd că: *„Autoritățile contractante îi tratează pe operatorii economici în mod egal și fără discriminare și acționează într-o manieră transparentă și proporționată. Conceptul achiziției nu se poate face cu intenția de*

³ „Principiile care stau la baza atribuirii contractelor de achiziție publică și a organizării concursurilor de soluții sunt:

- a) nediscriminarea;
- b) tratamentul egal;
- c) recunoașterea reciprocă;
- d) transparența;
- e) proporționalitatea;
- f) asumarea răspunderii”.

excludere a acesteia din domeniul de aplicare al prezentei directive sau restrângerea artificială a concurenței. Se consideră că se restrânge artificial concurența în cazul în care conceptul achiziției este făcut cu intenția favorizării sau dezavantajării nejustificate a anumitor operatori economici”.

În plus, menționăm că **domeniul achizițiilor publice** este reglementat, ca urmare a transpunerii în legislația națională a prevederilor directivelor europene⁴, și **prin Legea nr. 99/2016 privind achizițiile sectoriale**, cu modificările și completările ulterioare, precum și **prin Legea nr. 100/2016 privind concesiunile de lucrări și concesiunile de servicii**, cu modificările și completările ulterioare, acte normative ce redau întocmai aceleași principii generale prevăzute în Legea nr. 98/2016, cu modificările și completările ulterioare⁵, **care nu pot fi, însă, afectate de intervențiile preconizate de inițiatori prin prezenta propunere.**

În ceea ce privește formularea propusă pentru **art. 292 alin. (1) lit. d)**, prin care se stabilește, ca principiu ce guvernează procedurile de atribuire a contractelor de achiziție publică, *„favorizarea criteriilor de atribuire ce valorizează sustenabilitatea, inovația și beneficiile pe termen lung”*, semnalăm că aceasta este **în contradicție** cu dispozițiile art. 187 alin. (3) din Legea nr. 98/2016, cu modificările și completările ulterioare, care prevăd că: *„(3) Pentru determinarea ofertei celei mai avantajoase din punct de vedere economic în conformitate cu dispozițiile alin. (2), autoritatea contractantă are dreptul de a aplica unul dintre următoarele criterii de atribuire: a) cel mai bun raport calitate-preț; b) cel mai bun raport calitate-cost; c) costul cel mai scăzut; d) prețul cel mai scăzut”*.

Totodată, menționăm că în redactarea **art. 292 alin. (1)** inițiatorii utilizează o serie de **exprimări improprii** stilului normativ și juridic,

⁴ Directiva 2014/25/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind achizițiile efectuate de entitățile care își desfășoară activitatea în sectoarele apei, energiei, transporturilor și serviciilor poștale și de abrogare a Directivei 2004/17/CE și Directiva 2014/23/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 februarie 2014 privind atribuirea contractelor de concesiune.

⁵ Totodată, menționăm că, în domeniul complex al achizițiilor publice, sunt aplicabile și prevederile Legii nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, cu modificările și completările ulterioare, ale Hotărârii Guvernului nr. 395/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor referitoare la atribuirea contractului de achiziție publică/acordului-cadru din Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice, cu modificările și completările ulterioare, ale Hotărârii Guvernului nr. 394/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor referitoare la atribuirea contractului sectorial/acordului-cadru din Legea nr. 99/2016 privind achizițiile sectoriale, cu modificările și completările ulterioare, ale Hotărârii Guvernului nr. 867/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a prevederilor referitoare la atribuirea contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii din Legea nr. 100/2016 privind concesiunile de lucrări și concesiunile de servicii, cu modificările și completările ulterioare etc.

precum: „*prin raport optim între calitate și cost*” de la **lit. a)**, „*trasabilitatea deciziilor*” de la **lit. b)**, „*favorizarea criteriilor de atribuire ce valorizează*” de la **lit. d)**, „*filtre minime de admisibilitate*” de la **lit. e)**.

În plus, subliniem și că aspectele menționate la **art. 292 alin. (1) lit. a) - e)** **nu sunt formulate ca principii de drept**; a se vedea, cu titlu de exemplu, textul preconizat pentru **lit. b)**, respectiv „*promovarea performanței contractuale, inclusiv prin evaluare post-implementare*” sau cel prevăzut pentru **lit. e)**, și anume: „*combaterea abuzului de drept în materia contestațiilor, prin filtre minime de admisibilitate*”.

11.2. La art. 293 alin. (1), precizăm, pe de o parte, că acesta este **incomplet**, întrucât are în vedere doar Legea nr. 98/2016, cu modificările și completările ulterioare, nu și celelalte acte normative care fac parte din pachetul legislativ aferent achizițiilor publice, după cum am semnalat mai sus, mai cu seamă că, potrivit textului preconizat pentru **art. 293 alin. (3)** „*Normele se aplică și procedurilor speciale (parteneriat pentru inovare, acord-cadru, dialog competitiv, achiziții sectoriale) dacă legislația specială nu dispune altfel*”.

Pe de altă parte, formularea „*Prezentul capitol completează dispozițiile Legii nr. 98/2016 privind achizițiile publice*” nu este redactată în acord cu exigențele specifice stilului normativ.

Reținem observația referitoare la nerespectarea normelor de tehnică legislativă și pentru textele preconizate pentru **art. 293 alin. (3)**, **art. 298 alin. (1) și (2) lit. c) și alin. (3)**.

La **art. 293 alin. (2) lit. a)**, precizăm că norma este lipsită de predictibilitate, întrucât nu este clar la ce etape „*procedurale neprevăzute expres de Legea nr. 98/2016*” se face referire.

Menționăm că etapele procesului de achiziție publică sunt detaliate în cuprinsul Legii nr. 98/2016, cu modificările și completările ulterioare, la fiecare dintre tipurile de procedură de atribuire în parte⁶, precum și în cuprinsul **Capitolului II Secțiunea 1 - Etapele procesului de achiziție publică** din Normele metodologice de aplicare a prevederilor referitoare la atribuirea contractului de achiziție publică/acordului-cadru din Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 395/2016, cu modificările și completările ulterioare.

Referitor la norma propusă pentru **art. 293 alin. (4)**, menționăm că aceasta **nu se încadrează tematic** în cuprinsul **art. 293** care vizează,

⁶ Pentru exemplificare, menționăm **art. 78** care prevede etapele obligatorii aferente procedurii de licitație restrânsă sau **art. 82**, referitor la etapele obligatorii în cazul procedurii de negociere competitivă.

potrivit denumirii marginale, „Aplicabilitatea procedurală a prezentului cod”, în timp ce norma preconizată la **alin. (4)** se referă la „recepția formală a bunurilor/serviciilor/lucrărilor”.

În plus, sintagma „recepția formală” nu este consacrată în Legea nr. 98/2016, cu modificările și completările ulterioare, și nici în celelalte acte normative care cuprind pachetul legislativ al achizițiilor publice, menționate *supra*.

Reținem această observație, în mod corespunzător, și pentru expresia „anunț de rectificare”⁷ de la **art. 298 alin. (2) lit. a)**, precum și pentru formularea „perioadei de așteptare (*stand-still*) înainte de semnarea contractului” de la **art. 302 alin. (5) lit. d)**.

11.3. La **art. 294 alin. (1)**, menționăm că expresia „justificată legal” este **ambiguă**, putând genera **aplicarea neunitară** a normei.

11.4. La **art. 296 alin. (1)**, întrucât **documentația de atribuire** este reglementată *in extenso* în cuprinsul Legii nr. 98/2016, cu modificările și completările ulterioare, precum și în **Capitolul II Secțiunea a 4-a - Documentația de atribuire** din normele metodologice de aplicare a acesteia, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 395/2016, cu modificările și completările ulterioare, orice norme preconizate de inițiatori, care vizează aspecte legate de etapele procesului de achiziție publică **ar fi trebuit să fie corelate cu dispozițiile legale** precizate *supra*, **pentru a se evita paralelismele legislative și/sau contradicțiile**.

Reiterăm observația pentru **art. 297 și 298**, deoarece la **Capitolul III Secțiunea a 4-a** din normele metodologice menționate *supra* sunt detaliate **regulile de publicitate și transparență**, inclusiv situațiile care permit modificarea anunțului de participare, pentru **art. 299 alin. (2) teza a doua**, care reia parțial dispozițiile **art. 130 alin. (1)** din normele de aplicare precizate anterior, pentru **art. 302**, care vizează aspecte referitoare la atribuirea contractului de achiziție publică ce sunt deja reglementate în cuprinsul **Secțiunii a 11-a - Atribuirea contractelor de achiziție publică și încheierea acordurilor-cadru** din Legea nr. 98/2016, cu modificările și completările ulterioare, pentru **art. 304 - 308**, care cuprind prevederi aplicabile formulării contestațiilor, reglementate *in extenso* prin dispozițiile Legii nr. 101/2016, cu modificările și completările ulterioare etc.

⁷ Art. 55 alin. (1) din Normele metodologice de aplicare a prevederilor referitoare la atribuirea contractului de achiziție publică/acordului-cadru din Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 395/2016, cu modificările și completările ulterioare, prevede că: „În cazul în care, după publicarea unui anunț, intervin anumite modificări față de informațiile deja existente în acesta, autoritatea contractantă are obligația de a transmite spre publicare **un anunț de tip erată la anunțul inițial**, care trebuie să fie publicat nu mai târziu de 3 zile lucrătoare înainte de data stabilită pentru depunerea ofertelor sau solicitărilor de participare”.

11.5. Cu privire la **art. 296 alin. (2)**, reiterăm faptul că **principiile** care stau la baza atribuirii contractelor de achiziție publică sunt stabilite la **art. 2 alin. (2)** din Legea nr. 98/2016, cu modificările și completările ulterioare, așadar nu se justifică redarea în cuprinsul normei preconizate a patru dintre aceste principii.

La enunțul **art. 296 alin. (3)**, semnalăm că acesta este eliptic și nu corespunde exigențelor de tehnică legislativă.

11.6. Menționăm că textul propus pentru **partea dispozitivă a art. 300 alin. (4)**, care prevede că „*Ofertele sunt excluse de la evaluare în următoarele situații:*”, este **contradictoriu**, deoarece pentru a exclude o ofertă pentru motivele redată la **lit. a) - d)**, aceasta trebuie să fie evaluată în prealabil, întrucât numai ca urmare a unui proces de evaluare se poate constata, de exemplu, dacă au fost îndeplinite „*cerințele tehnice sau specificațiile minime prevăzute în caietul de sarcini*” – astfel cum se specifică la **lit. b)** – sau dacă propunerile tehnice sau financiare „*contravin legislației aplicabile ori sunt imposibil de realizat în condiții legale*” – potrivit formulării propuse pentru **lit. c)**.

11.7. La **art. 301 alin. (1) partea dispozitivă**, precizăm că, potrivit legislației specifice achizițiilor publice, exprimarea „*etape succesive și cumulative*” este **improprie**.

11.8. Semnalăm că la **art. 693 alin. (1)** inițiatorii vizează reglementarea unor **abrogări parțiale** a „*dispozițiilor contrare sau care reglementează domenii preluate de prezentul cod*”.

Referitor la textul preconizat pentru **art. 693 alin. (1) lit. b)**, respectiv „*Legea nr. 98/2016 privind achizițiile publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 390 din 23 mai 2016, cu modificările și completările ulterioare, în ceea ce privește dispozițiile de procedură generală privind principiile și etapele atribuirii contractelor administrative, care sunt integrate în prezentul cod*”, precizăm următoarele:

a) potrivit dispozițiilor **art. 61 alin. (3)** din Legea nr. 24/2000, cu modificările și completările ulterioare, „În vederea abrogării, **dispozițiile normative vizate trebuie determinate expres**, începând cu legile și apoi cu celelalte acte normative, prin menționarea tuturor datelor de identificare a acestora”;

b) sintagma „*dispozițiile de procedură generală privind principiile și etapele atribuirii contractelor administrative*” este **imprecisă și neclară**, nefiind specificat care sunt acele dispoziții din Legea nr. 98/2016, cu modificările și completările ulterioare, ce vor fi abrogate, mai cu seamă având în vedere că aceasta **nu se referă nici la**

principiile și nici la etapele atribuirii tuturor contractelor administrative, ci, potrivit art. 1 alin. (1), „reglementează modul de realizare a achizițiilor publice, procedurile de atribuire a contractelor de achiziție publică și de organizare a concursurilor de soluții, instrumentele și tehnicile specifice care pot fi utilizate pentru atribuirea contractelor de achiziție publică, precum și anumite aspecte specifice în legătură cu executarea contractelor de achiziție publică”.

12. Proiectul este deficitar în privința unor soluții de fond și în ceea ce privește **procedură de contencios administrativ**, reglementată în cadrul **Titlului II** al proiectului.

Avem în vedere, cu titlu de exemplu, **soluția legislativă a introducerii apelului**. Referitor la acest aspect, semnalăm că proiectul nu ține seama de jurisprudența Curții Constituționale în această materie și nici de jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la calea de atac a recursului în materia contenciosului administrativ.

Astfel, prin **Decizia nr. 747/2014**, Curtea Constituțională a reținut că, „așa cum prevede art. 2 din Codul de procedură civilă, acest act normativ constituie procedura de drept comun în materie civilă, dispozițiile acestui cod aplicându-se și în alte materii reglementate prin legi speciale, în măsura în care acestea nu cuprind dispoziții contrare. În materia contenciosului administrativ, prin Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010, modificându-se și completându-se Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, a fost modificată doar parțial procedura contenciosului administrativ, tocmai pentru a se asigura eficiența noilor dispoziții procedurale, urmând ca, în măsura în care dispozițiile legii speciale nu conțin anumite dispoziții din Codul de procedură civilă, acestea să fie complinite cu prevederile codului. După adoptarea noului Cod de procedură civilă, în materia contenciosului administrativ este menținut sistemul dublului grad de jurisdicție, respectiv, instanțele de fond care soluționează litigiile de contencios administrativ sunt, după caz, secțiile de contencios administrativ și fiscal ale tribunalelor sau ale curților de apel, fiind menținută, de asemenea, prin prevederile art. 7 alin. (3) din Legea nr. 76/2012, după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă, calea de atac a recursului împotriva hotărârilor judecătorești pronunțate de către instanțele de fond. Ca atare, și după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă, recursul împotriva hotărârii instanței de fond se exercită în condițiile prevăzute de art. 20 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, în termen de 15 zile de la comunicare, acesta fiind suspensiv de executare. 20. Astfel, Curtea reține că, în materia contenciosului administrativ,

hotărârile pronunțate în primă instanță nu pot fi atacate cu apel, singura cale de atac de reformare ce poate fi exercitată **fiind aceea a recursului**. Norma specială cuprinsă în art. 20 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 a rămas aplicabilă și după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă, situație reglementată expres în art. 7 alin. (3) din Legea nr. 76/2012, potrivit căreia, în materia contenciosului administrativ și fiscal, precum și în materia azilului, nu este prevăzută calea de atac a apelului. 21. Prin derogare de la regimul de drept comun prevăzut în Codul de procedură civilă, în contenciosul administrativ, recursul este, în toate cazurile, suspensiv de executare, așadar hotărârea pronunțată în primă instanță, potrivit legii contenciosului administrativ, deși nu este susceptibilă de apel, nu poate fi pusă în executare”.

De asemenea, prezintă relevanță și cele reținute de instanța de contencios prin **Decizia nr. 462/2014**, prin care a statuat că „în lumina noului Cod de procedură civilă, recursul în materia contenciosului administrativ este esențialmente diferit de recursul exercitat în această materie în vechea reglementare, care permitea, de principiu, examinarea cauzei sub toate aspectele pe calea recursului. Așadar, ca urmare a acestei excluderi, hotărârile primei instanțe date în litigiile de contencios administrativ **rămân a fi supuse în continuare recursului**”.

Relevăm că în același sens este și jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, care, în ședința Plenului judecătorilor Secției de contencios administrativ și fiscal, întrunit în condițiile art. 33 alin. (1) din Regulamentul Î.C.C.J., și consemnate în **Procesul-verbal din 28 octombrie 2013**, a stabilit că „întrucât **calea de atac a apelului este incompatibilă cu specificul materiei contenciosului administrativ**, cauzele având ca obiect cereri de apel formulate în temeiul dispozițiilor noului Cod de procedură civilă împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță de curțile de apel, ca instanțe de contencios administrativ, se califică și se vor înregistra ca cereri de recurs”.

De asemenea, în considerentele **Deciziei nr. 20 din 5 octombrie 2015**, completul competent să judece recursul în interesul legii a reținut că „nu poate fi primită teza potrivit căreia, odată cu intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă, legiuitorul ar fi înțeles să se îndepărteze de la regula statornicită instituind, în unele situații, și în materia contenciosului administrativ un control total devolutiv, prin intermediul căii de atac a apelului. 41. În realitate, doar în materie contravențională s-a prevăzut calea de atac devolutivă a apelului, dar

aceasta se justifică prin specificul dreptului contravențional de a reprezenta «micul penal»».

Totodată, prin **Decizia nr. 16 din 18 septembrie 2017**, Înalta Curte de Casație și Justiție, completul competent să judece recursul în interesul legii, soluționând sesizarea cu privire la interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor legale privind calea de atac a apelului în materia contenciosului administrativ, a admis recursul în interesul legii și a stabilit că *„în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor legale privind calea de atac în materia contenciosului administrativ, împotriva hotărârilor pronunțate în această materie **poate fi exercitată numai calea de atac a recursului**, cu excepția cazului prevăzut de dispozițiile art. 25 alin. (3) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare”*.

13. În subsidiar, prin prisma modului în care este conceput proiectul, relevăm că acesta „integrează dispoziții dispersate din peste 10 acte normative”, așa cum se menționează în Expunerea de motive, reglementând proceduri administrative sectoriale, căpătând valențe specifice mai degrabă unui codex.

Totodată, semnalăm că redactarea proiectului nu respectă exigențele normelor de tehnică legislativă, textul acestuia fiind încărcat în mod excesiv cu **norme interpretative** sau **cu caracter declarativ**, acestea fiind adesea reluate sub o formă ușor diferită.

Însăși formularea lor contravine uzanțelor normative, în sensul că se prevede că dispozițiile codului se aplică în completarea regimului juridic prevăzut de o serie de legi speciale, printre care exemplificăm Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții și Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul (de exemplu, la **art. 262 alin. (2)**), când, în mod uzual, legile speciale sunt cele care trebuie să conțină, și conțin, de altfel, o normă de complinire, care prevede că dispozițiile sale se completează cu dispozițiile legii care constituie legea generală în raport cu aceasta.

De asemenea, proiectul conține o multitudine de prevederi care stabilesc că, în cazul în care există dispoziții contradictorii între normele sectoriale și dispozițiile codului, prevalează aceste din urmă dispoziții, cu excepția cazurilor în care legea specială prevede o derogare.

În unele situații - cum este **art. 29 alin. (1)**, **art. 31 alin. (2)** sau **art. 693 alin. (3)** - se prevede că derogarea respectivă trebuie să fie **expresă**, iar în alte situații nu se întâmplă acest lucru - de pildă la **art. 3 alin. (3)**, **art. 28 lit. e)** sau **art. 687 alin. (1)** - nefiind clar dacă, în

ipotezele juridice reglementate de dispozițiile respective, derogarea trebuie să fie expresă sau este suficient ca reglementarea să fie diferită.

În plus, la **art. 693 alin. (1)** se dispune abrogarea dispozițiilor contrare sau care reglementează domenii preluate de cod, din mai multe acte normative, printre care și Legea nr. 50/1991, **fără ca acestea să fie indicate în mod expres**, ceea ce conduce la dificultăți de identificare a acestora.

Formulăm observația de mai sus cu atât mai mult cu cât la **art. 683 alin. (2)** se prevede că legile speciale, între care figurează enumerată, de exemplu, Legea nr. 50/1991, „își mențin aplicabilitatea tranzitorie” până la adoptarea normelor metodologice de aplicare a codului, „în paralel cu prezentul cod”, în măsura în care nu contravin acestuia.

Totodată, referitor la structurarea proiectului, semnalăm că **acesta nu respectă prevederile art. 51 alin. (3) teza a II-a din Legea nr. 24/2000**, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora *„la coduri și la alte legi de mare întindere, capitolele pot fi grupate - în ordine ascendentă - în titluri și, după caz, în părți, care, la rândul lor, se pot constitui în cărți”*.

Concret, codul este sistematizat în două titluri: Titlul I, alcătuit din nouă părți, care la rândul lor, sunt structurate în capitole, și Titlul II, format din două părți, alcătuite, de asemenea din capitole. În plus, în partea finală a codului figurează două structuri nemarcate ca titluri sau părți, intitulate „Dispoziții tranzitorii, derogatorii și finale”, cuprinzând cinci capitole, respectiv „Dispoziții finale speciale”.

Prin urmare, este necesară revederea întregii arhitecturi a proiectului, în sensul sistematizării conținutului în acord cu regulile de tehnică legislativă potrivit cărora capitolele se grupează, în ordine ascendentă, în titluri și, după caz, în părți, care, la rândul lor, se pot constitui în cărți, în funcție de legătura organică dintre reglementările pe care le cuprind.

De asemenea, semnalăm **existența mai multor norme care nu respectă prevederile art. 38 din Legea nr. 24/2000**, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora *„Textul articolelor trebuie să aibă caracter pozitiv, să prezinte norma instituită fără explicații sau justificări. În redactarea actului normativ, de regulă, verbele se utilizează la timpul prezent, forma afirmativă, pentru a se accentua caracterul imperativ al dispoziției respective. Utilizarea unor explicații prin norme interpretative este permisă numai în măsura în care ele sunt strict necesare pentru înțelegerea textului. Nu este permisă prezentarea unor explicații prin folosirea*

parantezelor”. De pildă, este utilizată expresia „cu titlu exemplificativ” la **art. 27 alin. (2)**, **art. 321 alin. (2) partea introductivă**, **art. 334 alin. (4) partea introductivă**, **art. 547 alin. (3) partea introductivă**, **art. 560 alin. (2) și art. 687 alin. (2) partea introductivă** sau expresia „în mod exemplificativ” la **art. 659 alin. (2) partea introductivă** ori sunt prevăzute anumite exemplificări cum este cazul la **art. 448 alin. (3) lit. f) sau art. 684 alin. (5)**; de asemenea, există situații în care sunt utilizate verbe la timpul viitor sau la formă negativă, ori situații în care sunt prevăzute explicații incluse între paranteze – **art. 102 alin. (2) lit. a)**, **art. 111 alin. (2) lit. a)**, **art. 357 alin. (2)** etc.

Totodată, ca observație de ordin general, este de analizat oportunitatea utilizării de noi termeni sau expresii, precum „funcționarilor administrativi” (**art. 398 alin. (1) și art. 402**), „tăcerea administrației” (**art. 515 alin. (2)**), „nu paralizează procesul” sau „hotărârea ce va tranșa litigiul” (**art. 561 alin. (4)**), „executorialitatea hotărârii” (**art. 578**) sau „nesuspensivitatea de drept” (**art. 587 alin. (2) lit. d)**).

În plus, semnalăm **redarea neunitară** a unor sintagme. Ca exemplu, „Instituția publică” este redată și sub forma „Instituția”, „Agenția Națională de Integritate” este scrisă și „Agenția”, „Înalta Curte de Casație și Justiție” este redată și „Înalta Curte” etc.

Astfel, pe lângă cele de mai sus, se rețin următoarele observații și propuneri:

13.1. Semnalăm faptul că **preambulul** nu este specific legilor.

13.2. Cu referire la norma propusă pentru **art. 1**, semnalăm că sintagma „clar și previzibil” are un rol descriptiv, nefiind specifică actelor care se redactează în forma prescriptivă proprie normelor juridice.

Reiterăm observația pentru **alin. (1) al art. 4**, cu privire la sintagma „coerent, previzibil și accesibil”.

13.3. La **art. 2 alin. (2)**, semnalăm că este definită noțiunea de procedură administrativă, noțiune care este definită și la **art. 19 alin. (2) pct. 53**, existând astfel o dublă reglementare în ceea ce privește definiția aceleiași noțiuni, aspect interzis de normele de tehnică legislativă reglementate de Legea nr. 24/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

13.4. La **art. 3 alin. (2)**, pentru corectitudine în reglementare, cu privire la utilizarea expresiei „respectiv între acestea (n.n. autorități publice) și alte instituții, organizații sau operatori economici care exercită prerogative de putere publică”, semnalăm faptul că puterea

publică este specifică doar autorităților publice, potrivit definiției reglementate de art. 5 lit. k) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, nu și unor instituții, organizații sau operatorilor economici.

La **alin. (3)**, considerăm că **teza a doua** trebuie eliminată, deoarece este evident că dacă nu există norme speciale se aplică reglementarea-cadru în materie.

13.5. La art. 4 alin. (2), pentru un spor de rigoare în exprimare, precum și pentru evitarea oricărui echivoc, relevăm că, prin folosirea adverbului „inclusiv” în cadrul sintagmei „inclusiv dreptul la o administrație eficientă, la informare, la apărare și la repararea prejudiciilor”, se poate înțelege că respectivele drepturi fac parte dintre drepturile fundamentale ale omului.

La **alin. (3)**, apreciem că norma are un caracter declarativ, și nu unul juridic.

13.6. La art. 6 alin. (1) lit. d), pentru un plus de rigoare în reglementare, sintagma „entități constituite potrivit legii care exercită prerogative administrative” nu întrunește rigorile stilului normativ.

Reiterăm observația și pentru **lit. e)**, în cazul construcției „persoanelor juridice de drept privat care ... exercită competențe delegate sau concesionate prin acte normative sau contracte administrative”.

13.7. La art. 7 alin. (1), pentru ca norma să aibă aplicabilitate ar fi trebuit definite noțiunile de „autorități deliberative locale” și „autorități legislative”, care, potrivit textului, ar urma să fie excluse de la aplicarea prevederilor prezentului cod, pentru a se putea face o diferențiere clară față de autoritățile administrației publice centrale și locale, cărora le va fi aplicabil prezentul cod.

Precizăm că, la **art. 19 alin. (2)**, unde sunt definite noțiunile utilizate de prezentul cod, nu se regăsesc cele două noțiuni mai sus menționate.

13.8. La art. 16 alin. (2), în aplicarea prevederilor art. 37 alin. (2) din Legea nr. 24/2000, înțelesul expresiei „avertizări administrative” ar fi trebuit explicitat în cadrul prezentului proiect care o instituie.

Reiterăm observația și pentru **art. 18**, în cazul expresiilor improprii stilului normativ, precum „transmiterea proactivă” și „informații relevante” din cadrul **lit. a)**, respectiv „termene rezonabile” de la **lit. b)**.

13.9. La art. 17 alin. (2), pentru caracterul complet al normei și în vederea evitării discriminării, apreciem că prezentul cod ar trebui să

se aplice, în egală măsură și personalului contractual din administrația publică, nu numai funcționarilor publici.

De altfel, semnalăm că reglementări privind personalul contractual se regăsesc și în cadrul **art. 35 alin. (2)**, dedicat „Conflictului de interese și incompatibilităților în procedura administrativă”, precum și în cadrul **art. 418 alin. (2) lit. e)**, care vizează „Relația cu răspunderea civilă și penală”.

13.10. La **art. 19**, considerăm că norma de la **alin. (1)** nu se justifică, având caracter superfluu, motiv pentru care trebuie eliminată.

La actualul **alin. (2) pct. 9**, pentru o reglementare completă, sugerăm să se analizeze dacă „activitatea de strângere, verificare și analiză a mijloacelor de probă” este suficientă pentru a defini noțiunea de „Administrare a probelor”.

La **pct. 33**, pentru corectitudine în reglementare, semnalăm că definiția „hotărârii administrative” ca fiind „act administrativ cu caracter normativ sau individual, adoptat de **autoritățile deliberative ale administrației publice**” nu corespunde exigențelor stilului normativ.

La **pct. 60**, referitor la definiția propusă pentru noțiunea de „replică administrativă”, pentru claritatea și precizia textului, semnalăm că nu există identitate de sens între noțiune și definiția în sine.

13.11. La **art. 20**, este de analizat dacă norma de la **alin. (2)**, conform căreia „normele procedurale se aplică și procedurilor aflate în curs de desfășurare la data intrării în vigoare a codului” nu are un caracter retroactiv, nerespectând principiul constituțional conform căruia „Legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile”.

Reiterăm această observație pentru toate situațiile similare în care se face referire la aplicarea prevederilor prezentului cod și unor proceduri aflate în curs la data intrării în vigoare a acestuia.

În acest sens, menționăm și faptul că la **art. 684 alin. (1)** se prevede că: „Procedurile administrative și jurisdicționale aflate în derulare la data intrării în vigoare a prezentului cod se soluționează potrivit dispozițiilor legale și procedurale aplicabile la momentul declanșării lor, pentru a se respecta principiul neretroactivității legii și al securității raporturilor juridice”, iar la **art. 692 alin. (4)** se stabilește: „Cauzele aflate pe rolul instanțelor judecătorești la data intrării în vigoare a prezentului cod se soluționează potrivit dispozițiilor legale în vigoare la momentul introducerii acțiunii, pentru a se respecta principiul neretroactivității legii și stabilitatea raporturilor juridice”.

Ca urmare, este necesară realizarea unei corelări între normele acestor articole, astfel încât să se evite un efect retroactiv al normelor actualului proiect.

13.12. La **art. 22 alin. (2)**, pentru un plus de rigoare normativă, expresia „în temeiul unor tratate internaționale ratificate de România” ar fi trebuit redată sub forma „în temeiul unor tratate internaționale **la care România este parte**”. De asemenea, pentru evitarea echivocului, **teza a doua** ar fi trebuit să debuteze, după cum urmează: „În caz de conflict de norme ...”.

Pentru corelare cu alte norme având obiect similar de reglementare, dar și pentru menținerea unei terminologii uniforme, în concordanță cu prevederile art. 148 din Constituția României, republicată, **titlul capitolului VII** ar fi trebuit formulat astfel: „Capitolul VII – **Prioritatea și aplicarea directă a dreptului Uniunii Europene**”.

13.13. Referitor la norma propusă pentru **art. 23 alin. (1)**, semnalăm că printre normele cu forță juridică obligatorie ale dreptului Uniunii Europene se găsește și Carta Drepturilor Fundamentale, ca izvor de drept primar. Prin urmare, expresia „cu forță juridică obligatorie ale dreptului Uniunii Europene, cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene și cu Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene” trebuia redată sub forma „cu forță juridică obligatorie ale dreptului Uniunii Europene **și** cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene”, observație valabilă, în mod corespunzător, pentru toate situațiile similare din cuprinsul proiectului.

13.14. La **art. 24 alin. (2)**, expresia „aplică în mod prioritar norma europeană” trebuia redată astfel „aplică în mod prioritar norma **unională**”, observație valabilă, în mod corespunzător, pentru toate situațiile similare din cuprinsul proiectului.

La **alin. (3)**, pentru un plus de rigoare în exprimare, expresia „inclusiv celor cu elemente de extraneitate” trebuia redată sub forma „inclusiv celor cu **element** de extraneitate”.

13.15. Pentru un spor de rigoare normativă, expresia „normelor Uniunii Europene” din cuprinsul **denumirii marginale a art. 24** trebuia redată sub forma „normelor **juridice ale** Uniunii Europene”.

Referitor la norma propusă pentru **alin. (3)**, semnalăm că aceasta este superfluă, având în vedere prevederile art. 288 para. 2 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, tratat ale căror norme beneficiază de efect direct, imediat și prioritar în ordinea juridică internă a statelor membre.

De asemenea, întrucât jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene este obligatorie pentru statele membre, considerăm că actualele **alin. (4) și (5)** sunt superflue, deoarece conțin soluții ale instanței de la Luxemburg. Pentru corectitudine în reglementare, **alin. (4)** ar fi trebuit redat astfel:

„(4) Prevederi ale directivelor Uniunii Europene pot beneficia de efect direct, în cazul în care nu au fost transpuse corect și complet ori în termen, sub condiția ca acestea să fie suficient de clare, precise și necondiționate. Efectul direct se aplică în raportul vertical **ascendent**, în condițiile stabilite în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene”.

13.16. Referitor la **alin. (3) al art. 25**, menționăm că este necesară eliminarea acestuia, pentru următoarele considerente: **teza întâi** reia prevederea cuprinsă în art. 267 TFUE para. 2, iar **teza a doua** este lipsită de predictibilitate, deoarece acțiunea prevăzută la art. 267 TFUE este o acțiune ce aparține exclusiv judecătorului național, acesta fiind cel care apreciază dacă are sau nu nevoie de o interpretare a normei de drept unionale.

13.17. Referitor la norma propusă pentru **art. 28 lit. c)**, aceasta trebuia formulată, astfel: „c) Respectarea ierarhiei normative - aplicarea subsidiară se face cu respectarea Constituției **României, republicată**, a tratatelor internaționale **la care România este parte**, a dreptului Uniunii Europene și a ierarhiei actelor normative, conform Legii nr. 24/2000 **privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată**, cu modificările și completările ulterioare;”.

13.18. La **art. 29**, semnalăm că **alin. (3)**, potrivit căruia dispozițiile procedurale contrare cuprinse în alte acte normative se abrogă expres la data intrării în vigoare a prezentului cod, cu excepția celor menținute prin dispozițiile tranzitorii și derogatorii, este contrar normelor de tehnică legislativă, întrucât numai prin abrogări exprese se poate realiza o departajare certă a legislației active de cea care trebuie considerată scoasă din vigoare.

13.19. La **art. 30**, dat fiind conținutul textului, acesta are specificul unor dispoziții finale, care ar fi trebuit plasate în finalul codului, și nu la începutul acestuia.

Totodată, la **alin. (3)**, semnalăm că norma propusă nu este în acord cu exigențele specifice stilului normativ, observație valabilă și pentru **alin. (4)**.

13.20. La **art. 31 alin. (1)**, raportat la **art. 3 și 4**, care vizează obiectul normării, respectiv asigurarea legalității, transparenței și protecției drepturilor, semnalăm că sintagma „acesta având caracter de act normativ de codificare generală și unificatoare în materia procedurii administrative” are un caracter superfluu.

La **alin. (3)**, pentru corectitudinea normei de trimitere, textul „cu respectarea principiului subsidiarității prevăzut la art. 27” este incorect, deoarece la respectivul articol nu se prevede un astfel de principiu.

13.21. La **art. 35 alin. (4)**, pentru corectitudine în reglementare, semnalăm că expresia finală „cu legislația specială în vigoare, inclusiv Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice și Codul administrativ” este eronată.

13.22. La **art. 39 alin. (1)**, având în vedere că definirea noțiunii de „procedură administrativă” se realizează la art. 19 alin. (2) pct. 53, sintagma „art. 19 din prezentul cod” este lipsită de precizie.

13.23. La **art. 40 alin. (1)**, cu referire la sintagma „cu respectarea unui termen rezonabil”, semnalăm că prin folosirea acesteia, fără a preciza mai exact cât poate fi termenul maxim, nu se asigură normei precizia necesară aplicării sale, aceasta putând fi aplicată în mod diferit de fiecare autoritate a administrației publice centrale sau locale, care ar putea stabili termene diferite, creând astfel o aplicare neunitară a normei.

13.24. La **art. 52 alin. (3)**, semnalăm că după ultima enumerare mai urmează o dispoziție explicativă distinctă, aspect interzis de normele de tehnică legislativă, observație valabilă pentru toate situațiile similare din cuprinsul proiectului.

13.25. La **art. 58 alin. (4)**, sintagma „indiferent de valoarea lor probatorie aparentă” trebuia eliminată, ca inadecvată.

13.26. La **art. 70 alin. (1)**, referirea la Legea contenciosului administrativ ar fi trebuit eliminată, deoarece aspectele privind contenciosul administrativ sunt reglementate în prezentul cod, actuala reglementare urmând a fi abrogată expres prin acest proiect.

13.27. La **art. 72 alin. (2)**, sintagma „Autoritatea competentă, potrivit alin. (1)” nu este corectă, întrucât la respectivul alineat nu se face referire la autorități competente.

13.28. La **art. 81 alin. (3) lit. a)**, sintagma „îndeplinirii criteriilor prevăzute la alin. (2)” este eronată, întrucât la respectivul alineat nu sunt prevăzute criterii.

13.29. La **art. 99 alin. (2)**, expresia „fără a necesita solicitarea expresă a petentului” nu este specifică stilului normativ.

13.30. Referitor la **art. 108 alin. (5)**, menționăm că denumirea corectă și completă a instrumentului juridic internațional, elaborat la nivelul Consiliului Europei, **este Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale**.

De asemenea, expresia „având în vedere obligațiile asumate de statul român în temeiul tratatelor internaționale” trebuia redată sub forma „având în vedere obligațiile asumate în temeiul tratatelor internaționale, **la care România este parte**”, observație valabilă, în mod corespunzător, pentru toate situațiile similare din cuprinsul proiectului.

13.31. La **art. 116 alin. (2) lit. b)**, pentru precizia normei, era necesară indicarea textelor legislative la care face referire enunțul generic „conform dispozițiilor părții corespunzătoare din prezentul cod”.

13.32. La **art. 117 alin. (1) lit. c)**, specificăm că expresia „**cel puțin:**” imprimă normei un caracter ambiguu în interpretarea sa, prin ineficiența conturării conceptului juridic exprimat în cuprinsul acesteia, observația fiind relevantă în toate situațiile similare din cuprinsul proiectului.

13.33. Cu privire la norma propusă pentru **art. 147 lit. b)**, semnalăm că transpunerea nu poate fi „directă”.

13.34. La **art. 147**, remarcăm diferențieri de exprimare, în sensul că în cuprinsul denumirii marginale este uzitată noțiunea de „Excepții”, în conținutul alin. (1) partea introductivă este menționată instituția „Derogarea”, în timp ce norma prevăzută la alin. (2) întrebuintează formularea „excepțiilor prevăzute la alin. (1)”.

13.35. La **art. 149 alin. (3) partea introductivă**, sintagma „Prin derogare de la alin. (1) și (2)” trebuia redată sub forma „Prin **excepție** de la **prevederile** alin. (1) și (2)”, deoarece potrivit normelor de tehnică legislativă, derogarea operează de la un act normativ la altul și se poate face doar printr-un act de nivel cel puțin egal cu cel al reglementării de bază, instituția excepției fiind specifică situațiilor care operează în cadrul aceluiași act normativ.

13.36. La **art. 162**, în ceea ce privește norma prevăzută la **alin. (4)**, pentru conformitate cu uzanțele normative aplicabile atât în sistematizarea, cât și în redactarea actelor normative, aceasta trebuia să fie constituit într-un articol distinct, identificat cu cifră arabă, în următoarea redactare:

„Art. ... În termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, Guvernul va adopta prin hotărâre, Normele metodologice privind aplicarea consultării accelerate și a procedurilor

simplificate, care se vor publica în Monitorul Oficial al României, Partea I”.

13.37. La **art. 179**, pentru menținerea unitară din punct de vedere redacțional cu acte normative ce cuprind dispoziții similare, **alin. (1)** trebuia formulat astfel:

„(1) În termen de 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, Guvernul, la propunerea Autorității pentru Digitalizarea României, împreună cu Ministerul Dezvoltării, Lucrărilor Publice și Administrației, va elabora și supune prin hotărâre, aprobarea metodologiei unitare privind utilizarea semnăturii electronice în procedură administrativă, autentificarea utilizatorilor și interoperabilitatea cu sistemele informatice naționale, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I”.

13.38. La **art. 237 alin. (5)**, textul este redactat defectuos, întrucât nulitatea absolută nu se aplică normelor juridice.

13.39. La **art. 240 alin. (1)**, pentru precizie, norma de trimitere la „termenul prevăzut la art. 183 alin. (3)” este incorectă, având în vedere că respectivul articol se referă la clasificarea actelor administrative, iar alin. (3) nu cuprinde niciun termen.

13.40. La **art. 244**, pentru claritate în reglementare, ar fi fost necesar a se menționa ce tip de autorizație - de construire sau de desființare - este reglementată de acest element structural.

13.41. La **art. 257 lit. c)**, termenul „demonstrabil”, folosit cu referire la pericolul vizat de text, face ca norma propusă să fie neclară și impredictibilă.

12.42. Semnalăm faptul că norma prevăzută pentru **art. 266** este asemănătoare cu prevederile art. 264 alin. (4), existând riscul unui paralelism.

13.43. La **art. 319 alin. (1)**, pentru caracterul complet al normei, ar fi trebuit indicat un termen pentru adoptarea hotărârii Guvernului avută în vedere.

La **alin. (2)**, pentru corectitudine, denumirea „Ministerul Finanțelor Publice” trebuia scrisă sub forma: „**Ministerul Finanțelor**”.

13.44. La **art. 373**, având în vedere că normele juridice trebuie să prezinte caracter prescriptiv și să excludă orice echivoc, ar fi fost necesar ca **denumirea marginală** și **partea introductivă** a normei preconizate să stabilească în mod precis categoriile de abateri disciplinare, iar nu doar menționarea ca exemple.

13.45. La **art. 379 alin. (1) lit. e)**, referitor la dreptul persoanei cercetate disciplinar de a fi asistată de consilier juridic, se rețin prevederile art. 4 teza întâi din Legea nr. 514/2003 privind organizarea

și exercitarea profesiei de consilier juridic, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora „*Consilierul juridic în activitatea sa asigura consultanță și reprezentarea autorității sau instituției publice în serviciul căreia se află ori a persoanei juridice cu care are raporturi de muncă, apără drepturile și interesele legitime ale acestora în raporturile lor cu autoritățile publice, instituțiile de orice natura, precum și cu orice persoană juridică sau fizică, română sau străină*”.

La **alin. (2)**, norma de trimitere din sintagma „prevăzute la alin. (2)” este incorectă.

13.46. La **art. 383 alin. (2)**, semnalăm că există o suprapunere cu textul de la **art. 382 alin. (4)**.

13.47. La **art. 384 alin. (2) lit. b)**, norma de trimitere din sintagma „este motivată conform art. 382 alin. (1)” este imprecisă.

13.48. La **art. 396 alin. (1)**, textul constituie o reluare a **art. 390 alin. (3)**.

13.49. La **art. 411 alin. (5)**, semnalăm că norma de trimitere la art. 409 alin. (9) este incorectă; observația este valabilă și pentru cazurile similare de la **art. 412 alin. (7)** și **art. 413 alin. (1)**.

13.50. La **art. 435 alin. (4)**, pentru o completă informare legislativă, textul trebuia să menționeze expres actul normativ prin care au fost aprobate normele metodologice avute în vedere, observație valabilă și pentru cazul **similar de la art. 436 alin. (2) lit. c)**.

13.51. La **art. 441 și urm.**, semnalăm utilizarea unei terminologii neunitare cu privire la sintagmele „compartimentelor de control intern”, „Compartimentul de control” sau „Compartimentul de control administrativ intern”; pentru rigoare normativă, sugerăm utilizarea unei singure forme.

13.52. La **art. 447 alin. (3)**, semnalăm că se face referire la Consiliul Național de Etică, fără ca proiectul să reglementeze acest organism.

13.53. La **art. 122 alin. (5) lit. c)**, semnalăm că norma de trimitere este eronată, deoarece art. 292 este structurat într-un singur alineat, care cuprinde principiile generale în materia achizițiilor publice.

13.54. La **art. 470 alin. (1)**, semnalăm că textul „autorități constituționale sau administrative autonome, cu rol de supraveghere și garantare a legalității ori protejării interesului public” nu asigură claritate normei.

13.55. Referitor la norma prevăzută la **alin. (1) al art. 483** care definește noțiunea contenciosului administrativ, menționăm că formularea este eliptică și necorelată cu dispozițiile referitoare la

obiectul contenciosului administrativ de la alin. (1) al art. 484, în ceea ce privește verificarea legalității faptelor juridice.

13.56. La **art. 589 alin. (4)**, norma nu întrunește caracterul clarității și previzibilității, impus de normele de redactare a actelor normative.

13.57. La **art. 591 alin. (2) și (3)**, expresiile „cererea de apel este *neregulată* din punct de vedere formal” respectiv „cauza este *devolutiv* transmisă instanței superioare” nu sunt specifice stilului normativ.

13.58. La **art. 596**, în ceea ce privește **titlul** articolului „Dispoziții finale și completare”, semnalăm că acesta nu este în acord cu normele de tehnică legislativă care stabilesc, în cadrul modului de sistematizare a proiectului de act normativ, denumiri sub forma: „dispoziții tranzitorii” și/sau „dispoziții finale”.

Totodată, este de analizat dacă prevederi precum „Dispozițiile prezentului capitol se completează, în mod corespunzător, cu normele Codului de procedură civilă, în măsura compatibilității cu specificul contenciosului administrativ” (**alin. 2**) sau „Dispozițiile prezentului capitol se completează, în mod corespunzător, cu prevederile Codului de procedură civilă, în măsura compatibilității cu natura litigiilor administrative” (**art. 599 alin. (3)**) nu ar fi trebuit formulate astfel încât cazurile de trimiteri la Codul de procedură civilă să fi fost clar precizate.

Observația este valabilă și în cazul **art. 612 alin. (2)**, **art. 624 alin. (4)**, **art. 636 alin. (1)**.

13.59. La **art. 604 alin. (1)**, sintagma „expres și limitative prevăzute de lege” este superfluă în raport cu precizarea că revizuirea poate fi cerută „*numai* pentru unul din următoarele motive”.

13.60. În legătură cu **art. 683**, aplicarea tranzitorie a unor acte normative din materia finanțelor publice, până la data adoptării, prin hotărâre de Guvern, a normelor metodologice de aplicare a Codului de procedură administrativă, este criticabilă, problematicile reglementate prin actele normative vizate ținând de legislația specială din materia finanțelor publice, ca parte componentă a legislației bugetare și fiscale, iar nu de proiectul de cod analizat. Pentru identitate de rațiune, observația este valabilă și cu referire la **art. 693**.

13.61. La **art. 687 alin. (6) lit. c)**, expresia „tratatele internaționale ratificate de România” trebuia redată sub forma „tratatele internaționale **la care România este parte**”.

La **alin. (8)**, la debut, pentru a respecta normele de tehnică legislativă, textul „Prin *derogare* de la dispozițiile alin. (2) - (6) ...” trebuia redat sub forma „Prin **excepție** de la dispozițiile alin. (2) - (6) ...”.

13.62. La **art. 688**, având în vedere intenția de abrogare a dispoziției, este de analizat dacă aceasta trebuia inclusă în prevederile **art. 692**, unde sunt prevăzute abrogările exprese.

13.63. Pentru un plus de rigoare normativă, expresia „**la care România este parte**” trebuia inserată în finalul **denumirii marginale a art. 689**.

La **alin. (1)**, expresia „preeminenței dreptului Uniunii Europene” trebuia redată sub forma „**priorității** dreptului Uniunii Europene”.

La **alin. (2)**, sintagma „reglementările Uniunii Europene cu aplicabilitate directă și obligatorie, prevalează dispozițiile europene” trebuia formulată, după cum urmează: „reglementările **dreptului** Uniunii Europene **care au caracter obligatoriu, prioritate în aplicare au prevederile unionale**”.

La **alin. (4)**, expresia „ratificate prin lege și aflate în vigoare” este superfluă.

La **alin. (6)**, sintagma „normele Uniunii Europene ori tratatele internaționale ratificate” trebuia redată sub forma „normele **juridice ale** Uniunii Europene ori tratatele **la care România este parte**”.

13.64. La **art. 691 alin. (1)**, semnalăm că abrevierile trebuie menționate atunci când se folosește prima dată denumirea respectivelor entități. De asemenea, aplicarea „în mod direct” nu este o caracteristică a jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene și nici a Curții Europene a Drepturilor Omului. Totodată, reiterăm faptul că dreptului Uniunii Europene beneficiază de prioritate în aplicare, și nu de „preeminență”. Pentru aceste considerente, este necesară revederea normei.

Referitor la **alin. (5)**, menționăm că este necesară eliminarea acestuia, deoarece reia prevederea cuprinsă în art. 267 TFUE. Mai mult, precizăm că decizia de a formula o întrebare preliminară aparține exclusiv judecătorului care soluționează cauza.

13.65. La **art. 692 alin. (1) lit. c)**, unde se prevede abrogarea Legii nr. 554/2004, semnalăm că această intervenție legislativă este prevăzută și la **art. 688**.

De asemenea, este necesar ca dispozițiile **alin. (2)** care redau efectele abrogării să fie eliminate, ca fiind superflue.

13.66. Art. 693, având ca obiect o serie de abrogări parțiale, vizează la **lit. a)** în mod generic:

„a) Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 5 iulie 2019, cu modificările și completările ulterioare, **în**

ceea ce privește dispozițiile cu caracter procedural referitoare la actele administrative, procedura emiterii și comunicării acestora, regimul nulității și revocării, răspunderea administrativă și procedura contencioasă administrativă, care au fost preluate și armonizate în prezentul cod;”.

În acest sens, semnalăm faptul că **formulările generice** utilizate în cadrul **lit. a) – i)** ale alin. (1), prin care sunt desemnate normele vizate pentru abrogare, conduc la confuzii, fiind insuficient de precise, putând provoca dificultăți și obstacole în aplicare.

În ceea ce privește **alin. (4)**, care stabilește obligația ministerelor de a întocmi, în termen de 6 luni de la intrarea în vigoare, *„lista dispozițiilor din actele normative sectoriale care urmează să fie menținute sau abrogate, în vederea pregătirii unei codificări secundare și a eliminării paralelismelor legislative”*, precizăm că această modalitate nu este în acord cu exigențele normative, conducând la coexistența unor paralelisme și/sau necorelări legislative nepermise.

Totodată, contrar regulilor normative referitoare la paralelismul legislativ, dispozițiile **alin. (5)** al **art. 694** reiau norma de la alin. (4) al art. 693.

Totodată, la **alin. (1) lit. c)** trebuie revăzută trimiterea spre Legea nr. 233/2002, deoarece titlul aferent redat este incorect; mai exact, precizăm faptul că Legea nr. 233/2002 are titlul „Lege pentru aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 27/2002 privind reglementarea activității de soluționare a petițiilor”.

La **lit. e)**, pentru claritatea normei, dispozițiile respectivei litere ar fi trebuit divizate în două părți, marcate corespunzător, care să debuteze astfel:

„e) Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 13 august 2002, cu modificările și completările ulterioare ...;

f) Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 618 din 18 iulie 2006 ...;”.

Urmează ca literele subsecvente să fie remarcate corespunzător.

La **lit. h)**, este necesară revederea datelor de identificare ale legii prevăzute, deoarece numărul acesteia nu corespunde cu titlul aferent, respectiv Legea nr. 269/2022 are titlul „Lege pentru ratificarea Protocolului, semnat la Bruxelles la 5 iulie 2022, de aderare a Republicii Finlanda la Tratatul Atlanticului de Nord, semnat la Washington la 4 aprilie 1949, și a Protocolului, semnat la Bruxelles la

5 iulie 2022, de aderare a Regatului Suediei la Tratatul Atlanticului de Nord, semnat la Washington la 4 aprilie 1949”.

13.67. La **art. 695 alin. (1)**, sintagma „la un termen de 6 luni de la data publicării sale” trebuia redată sub forma „**la 6 luni de la data publicării**”, iar textul „pentru a permite autorităților publice, instituțiilor administrative și instanțelor de judecată să ia măsurile organizatorice, legislative și tehnice necesare implementării sale unitare” trebuie eliminat, ca fiind superfluu.

La **alin. (2)**, textul este lipsit de caracterul prescriptiv specific normelor juridice.

13.68. La **art. 699 alin. (4)**, pentru unitate terminologică, denumirea „Autorității pentru Digitalizare” trebuia redată sub forma „Autorității pentru Digitalizarea **României**”, observație valabilă pentru redactările similare din prezentul proiect.

13.69. La **art. 703 alin. (6)**, sintagma „Prezentul cod are caracter dinamic și adaptabil” nu întrunește exigențele normelor de tehnică legislativă, având caracter declarativ.

*

* *

În concluzie, având în vedere atât imperfecțiunile de redactare, cât și deficiențele privind fondul, prezenta propunere legislativă nu poate fi promovată în forma propusă, întrucât încalcă **principiul legalității** prevăzut de **art. 1 alin. (5) din Constituție**, în componenta sa privind **calitatea actului normativ**.

PREȘEDINTE

Florin IORDACHE

București
Nr. 106/27.01.2026